

denne Betragtning og dels fordi man nødvendigvis skulde bruge store Summer i Statshusholdningen, er denne Merindkomstskat blevet vedtaget i de følgende Aar. Anken mod, at den ikke ramte efter den Forudsætning, der oprindelig laa til Grund for den, er dog stedse blevet fremhævet, og i Fjor førte det til, at man for saa vidt indrømmede dette, som man lagde et Aar til Sammenligningsaarene, det Aar, hvor med altsaa den skattepligtige Indtægt, som beskattes, sammenlignes. Sammenligningen foretoges i den første Lov med Skatteaarene 1912—13, 1913—14 og 1914—15, og saa tilføjede man ogsaa det sidste Aar, Aaret 1915—16. Der ligger deri en Erkendelse af, at man ikke kan vedblive at sammenligne Indtægterne for det sidste Aar med den Indtægt, de paagældende har haft mange Aar i Forvejen, hvor disse Personer maaske virkede under ganske andre Forudsætninger. Den naturlige Vækst i en Forretning og en Bedrift bliver ogsaa underkastet Merindkomstskatten, ganske som om det var Krigsfortjeneste. Derfor havde jeg for mit Vedkommende, og jeg kan sige mit Parti, haabet, at Merindkomstskatten ikke i Aar skulde være kommet igen.

Merindkomstskatten fik i de foregaaende Aar et Supplement i Tillægsskatten, naturligvis i Erkendelse af, at Merindkomstskatten ramte ensidig. Ved Tillægsskatten beskattedes altsaa de Skatteydere, som ikke havde betalt Merindkomstskat, men som desuagtet kunde have en god Skatteevne. Som Skattelovene er forelagte i Aar, er der sket en Kombination af de Bestemmelser, som fandtes i de tidligere Love om Merindkomstskat og Tillægsskat. I det Skattelovforslag, som bærer Navnet: Den overordentlige Indkomstskat til Staten, har man sammendraget dels Bestemmelser om Beskatning af Merindkomst dels Bestemmelser om Tillægsbeskatning af Indkomst, medens Formuebeskatningen er udgaaet. Ved denne Operation vil Statskassen naturligvis faa flere Penge, men tillige vil man ved at drage Formuebeskatningen ud af Tillægsbeskatningen stille dem, som svarer Merindkomstskat, ugunstigere, end de var stillede i Forvejen, og de Anker, der kan rejses mod Merindkomstskatten, forøges altsaa yderligere ved, at Formuebeskatningen er gaaet ud af Tillægsbeskatningsloven og overført til Lovforslaget om midlertidig Ændring i og Tillæg til Lov om Indkomst- og Formue-

I det sidstnævnte Lovforslag foreslaas

der en Formueskat dels paa Personer og dels, i andet Afsnit, paa Selskaber. Formueskatten paa Personer er undergaaet en Forandring i det andet høje Ting. Der er sket en betydelig Forhøjelse, og der er foretaget den Ændring, at de Personer, som ikke har en Indtægt paa 3 000 Kr., ikke skal svare denne Formueskat. Begge disse Ændringer kan jeg for mit Partis Vedkommende tiltræde. Forhøjelsen af Satsene for de højere Formuers Vedkommende er jo sket for derigennem i nogen Grad at ækvivalere den Mindreindtægt, Finansministeren ellers vilde have faaet paa de andre Lovforslag, men jeg misbilliger de meget store Spring, der nu findes i Skalaen. Derimod maa jeg om det andet Afsnit, Forslaget om Beskatning af Selskaber, sige, at Forslaget indeholder ikke bestemte Regler for, hvorledes Selskaberne skal beskattes, og allerede det er en overordentlig Fejl ved et Lovforslag. Jeg synes, at den Udvej, den højtærede Minister anviste i Folketinget: at man i sidste Instans kunde gaa til Domstolene, er meget tarvelig. Det paahviler Rigsdagen at affatte Lovforslagene saa klart og tydeligt som muligt, og naar Rigsdagen, medens den endnu behandler Lovforslagene, bliver opmærksom paa, at der er Uklarhed til Stede, er det formentlig dens Pligt at bringe dem i en saadan Form, at der i alt Fald for Rigsdagen ikke er Tvivl om, hvorledes de skal forstaaes, naar de forlader denne. Der kan altid senere opstaa Tvivl med Hensyn til en eller anden Paragraf, og det kan være slemt nok, man maa i saa Fald gaa til Domstolene, men at lovgive under den Forudsætning, at Domstolene skal udfylde de Lakuner, som findes i Lovene, vilde efter min Mening være ganske uforsvarligt. Imod denne Beskatningsform kan det ogsaa indvendes, at det er ikke alene en Dobbeltbeskatning, men saa godt som en Firdobbeltbeskatning af disse Selskaber. Naar man har Øjnene fæstet saa stærkt paa de store, rige Selskaber og mener, at de kan bære saa stor en Skattebyrde, som det skal være, maa man dog ikke glemme, at Aktierne i disse Selskaber meget ofte indehaves af Personer, som har ret smaa Indtægter. En stærk, gentagen Beskatning af saadanne Objekter vil i høj Grad falde disse Folk til Byrde, og det er absolut ikke nogen rationel Beskatningsmaade. Det vil ganske sikkert ikke være let, hvis man ikke har bestemte Regler, at komme til en fast og rationel Praksis med Hensyn til Formuens Opgørelse. I mange Tilfælde